

Oravecz Nóra

PERSZÓNA

*Ki leszel egy olyan világban,
ahol bárki lehetsz?*

BEVEZETÉS

Egy olyan túlingerelt, felgyorsult világban élünk, amire senki sem készített fel minket. Bár azt hinnénk, hogy azután, hogy ennyi éve az internet világában élünk, már tudnunk kellene, hogy mi jár vele, és hogyan használjuk, mégis rengeteg a kimondatlan tabu, miközben hatalmas a zaj, a társadalmi nyomás, a közösségi média hatásairól nem is beszélve. Ember legyen a talpán, aki képes meghallani a saját hangját ebben a zajban, és képes is azt felvállalni minden körülmények között.

Minden nagyon gyors, a trendek folyamatosan változnak, a tempó és a számtalan lehetőség pedig befolyásol minket, hat az életünkre, arra, amilyen életet teremtünk magunknak, és ahogyan önmegvalósítunk, megjelenünk a világban, ahogy magunkat látjuk.

A mai valósághoz képest húsz éve még erőteljesen korlátozottak voltak a lehetőségeink. Ha nem volt tehető családod, vagy nem voltál kitűnő tanuló, esetleg nem házasodtál „jól”, akkor kis túlzással nem túl sok esélyed volt arra, hogy többet kapj az életből, mint amit egy irodai vagy gyári munka tudott biztosítani. Ha pedig a bátrabbak közé tartoztál, kiköltözhetél Ausztriába, Németországba

vagy Londonba például pultozni. Míg 2009-ben az első fizetésem 100 ezer forint volt, már akkor 1500-2000 fontot kerestek az ismerőseim Hollandiában és Londonban.

A mai világ adta lehetőségeket látva valószínűleg nehéz elképzelni azt, hogy az internet előtti világ mennyire korlátolt és kirekesztő volt. Ma pedig már csak a képzeleted és az elszántságod szabhat határt annak, hogy milyen életet élhetsz – ezt támasztja alá az, amit a közösségimédia-felületeken láatsz, és én is meg tudom erősíteni. Ahogy azt is, hogy ennek az ellenkezője is igaz, hiszen reménykedhetsz, hogy neked is sikerülhet, és mégis, benne van a pakliban, hogy ha a fene fenét eszik, akkor is csak egy ábrándot kergetsz, amiből nem árt felébredned. Erre nagyszerű példa a *Cápák között* című műsor, ahol erre rendszeresen láatsz példát. Igen, lehet, hogy nem válhatsz azzá, akivé szeretnél, de most sokkal több lehetőség van arra, hogy önmagad legyél, és kihozd magadból a lehető legtöbbet, mint valaha.

Természetesen nem szeretnék hiú ábrándokba ringatni, hiszen ahogy ebben a könyvben is láthatod majd, rengeteg áldozat árán juthatsz el oda, ahova szeretnél, és mindenki egytől egyig megfizeti a siker árát. A kérdés az, hogy te erre hajlandó vagy-e. Ami viszont a jó hír, hogy a valóság már nem fekete-fehér, hanem színes, és már nemcsak egy megoldás létezik, és egy nézőpont, hanem számtalan.

Egy dologra viszont fel kell készülnöd: teljesen mindegy, hogy egy vidéki kisváros sikeres vállalkozójaként, polgármestereként, fodrászaként vagy TikTokon teszel szert hírnévre, esetleg sportolóként, színészként futsz be, muszáj

lesz egy ponton feladnod az eddigi életedet, és átadni egy erőteljes transzformáción, aminek a végén egy új emberként, új lehetőségekkel találod magad egy számodra eddig ismeretlen világban.

Ennek a könyvnek a témája nyolc éve született meg bennem, amikor teljesen elveszve éreztem magam abban a világban, amibe a korai sikereim bloggerként és szerzőként repítettek. Egyik nap még a lány voltam a szomszédból, akinek a blogját havi száz ember olvasta, majd öt év látzólag egy helyben való toporgás után az a lány lettem, akinek egy egész ország ismerte a nevét, hírességek osztották meg a posztjait, rendszeresen szerepelt a tévében, a kedvenc márkái szponzorálták, ismert emberek keresték a társaságát, és a könyvei sorra megjárták a sikerlisták élét. Időm sem volt felfogni, hogy a lány Vizslás-Újlakról teljesen átírta a lehetőségeit, és egyben le is sokkolta magát azzal, hogy az, amit eddig csak legbelül érzett, mind megvalósult. Ki gondolta volna, hogy az, aminek akkoriban egy a millióból volt az esélye, pont velem történik meg?

Közben persze azt hittem, hogy ez egy időszakos változás lesz, amit nem lehet majd fenntartani, és egy szép napon elmúlik a varázslat, és visszaváltozik minden, mint a mesében. Úgyhogy elképesztő tempót diktáltam magamnak, hiszen minden percét ki akartam élvezni annak, hogy mindez velem történik. Egy új világban találtam magam, aminek a szabályait nem ismertem, így nem is tudtam azok szerint játszani.

Hamar kiderült, hogy egy online közösség dinamikája ugyanúgy működik, mint egy csoporté az interneten

kívül: ahol van szeretet, ott támadás is lesz, és mindig lesz egy-két vagy akár annál is több heccelő, támadó, kritizáló, aki dühös az egész világra, és ezt a dühöt leginkább rajtad tölti ki – például a komment szekcióban, a médiában vagy zaklató privát üzenetekben. Bármilyen szomorú is, pontosan ismertem annak a középiskolai verzióját, amit online megtapasztaltam, de nem voltam felkészülve arra, ami rám várt.

Bár akkoriban számtalan ismert és elismert ember vett körbe, mégsem mertem nekik panaszkodni arról, hogy nekem ez bizony nehéz, *hiszen mit panaszkodom! Nem vagyok én olyan híres, mint ők!* Miközben egészen különleges élethelyzetekkel, jelenségekkel és új generációs problémákkal találtam szemben magam, amikről később kiderült, szinte mindenki megélte körülöttem, még azok is, akik előtt inkább csendben maradtam.

Arról nem is beszélve, hogy a pozitív történések, az életemet érő sok drasztikus változás mind-mind hatással volt rám, és ugyanolyan nehéz volt megszokni a jót, mint az árnyoldalt. Gondolj csak bele: a belső narratíva egészen idáig az volt, hogy bármiről is legyen szó, „nekünk ez nem jár”, majd egy szép napon ez valahogy teljesen megváltozik. Arról nem is beszélve, hogy hirtelen tízezrek szeretnek, és tekintenek rád úgy, mintha a legjobb barátnőjük lennél. Ha erre pedig legyintünk, és annyival elintézzük, hogy „na, te csak ne panaszkodj! Szokd meg a jót, majd sajnállak, ha lesz időm”, nemhogy nem segítünk, de még meg is ágyazunk az önsorsrontásnak, hiszen megértés hiányában a valóságomat meghatározza a gondolat, hogy biztos, hogy valami gond van velem, hiszen

ezek a reakciók azt üzenik nekem, hogy ennek könnyűnek kellene lennie.

Ma ez még gyakrabban, még több emberrel megtörténhet, mint tizenöt évvel ezelőtt. Sokan érzik úgy, és nem alaptalanul, hogy azzá válhatnak, akivé akarnak, olyan életet élhetnek, amelyet csak szeretnének, a határ a csillagos ég. Hogy teljesen mindegy, ki az apád, kit ismersz, mennyire vagy szép, jöhetsz a semmiből, és megtalálhatod az utat, ahova vágysz.

Ilyen húsz éve nem volt. A kérdés már csak az: ki lesz egy olyan világban, ahol bárki lehetsz? Milyen árat vagy hajlandó fizetni azért, amire (gondolod, hogy) vágysz? Tényleg te vágysz rá, vagy igazából csak igent mondasz arra, amit a közösségi média sugároz feléd, vagy mások várnak el tőled?

Ha valaki annak idején nekem teszi fel ezt a kérdést, valószínűleg azt mondtam volna, hogy ide nekem az oroszlánt is, még szép, hogy megfizetem az árat! Akkor még nem is sejtettem, hogy mivel fogok fizetni.

Addig, amíg más lányok huszonévesen az egyetem padjait koptatták, addig én blogbejegyzéseket és könyveket írtam, miközben szemellenzővel mentem előre. Nem érdekelték a kommentek, a negatív kritikák, nem olvastam őket, hiszen örültem és végtelenül hálás voltam, hogy végre volt egy aktív közönségem, könyvem, és a munkám megkapta a figyelmet, amire vágytam.

Amikor befutottam 2013-ban, egyetlen közösségi-média-felületre fókuszálódott mindenki figyelve (na jó, a YouTube-bal együtt kettőre), ez a mindenki pedig